

DE ROK VAN ARHIMOE

Cor Inja

De rok van Arhimoe

Verhalen over onalledaagse gebeurtenissen

ISBN 978 94 021 2145 2
Omslagfoto: Cor Inja
copyright: Cor Inja
Drukwerk: Bravenewbooks.nl

Inhoud

1) **Liefde na de dood** (pagina 7)

Een treinmachinist, een minnares. Gruwelijk verhaal. In 2010 gepubliceerd in het Vlaamse literaire tijdschrift *De Brakke Hond*.

2) **De vierde mei** (pagina 21)

Beeldende happening. Verscheen eerder in mei 1988 in *Intermagazine* en werd nadien uitgegeven in 'Goed Gebundeld 1988' door Bruna bij de boekenweek.

3) **Uit de omarming ontsnapt** (pagina 36)

Kreeg in 2011 een eervolle vermelding bij de Herman Prijs-prijs van de *gemeente Sint Truiden*. Vluchten met een veerpont. Achteraf met een treurige helderziendheid.

4) **Robespierre** (pagina 48)

Werd al in 1981 gepubliceerd in *Avenue Littéraire*. Gedoe in een kippenhok loopt heel anders af dan de bedoeling was.

5) **Het bloed van de Haan** (pagina 62)

Deze macabere vertelling was in 2010 de winnaar van de prestigieuze wedstrijd Kort Verhaal van *de culturele kring Ambrozijn* en de *gemeente Ieper*.

6) **De keuze** (pagina 77)

In juni 1986 gepubliceerd in *Intermagazine*. Een man verandert zijn leven. Ingetogen geschreven, maar kan hard aankomen.

7) **Het Grietje Karskens-toernooi** (pagina 94)

Een voetbaltoernooi dat helemaal verkeerd eindigt. Werd kritisch door feministische collega's ontvangen en werd eerder gepubliceerd in *Hard Gras* van september 2001.

8) **De rok van Arhimoe** (pagina 116)

Verhaal over kinderen op ontdekkingsstocht naar een psychiatrische inrichting. Werd in maart 2008 gepubliceerd in het Vlaamse literaire tijdschrift *De Brakke Hond*.

1) Liefde na de dood

In galop, dat is het. De wereld opent zich als een ritssluiting. De rails razen op me af, scheuren uiteen. De alarmbellen zwellen aan als stormvlagen en doven dan uit. De huizen aan weerszijden van mijn spoor suizen als enorme meteorieten aan me voorbij. Maar verder weg, aan de overzijde van de weilanden, sluipen kale struiken als trage egels voor de bewolkte horizon langs. En juist daar, aan de einder, staan de kerktorens roerloos pal. Het waarom van al dat bewegen en stil staan moet Einstein begrijpen of anders wel iemand die weet van goed en kwaad.

Galop, de cadans van de galop, voor het eerst ontdekt op deze dag. De dag van het verpulverde paard. Het bonken van de bielzen, de verheffing van het kabaal bij iedere overgang, de zwarte muil van de tunnel.

Het sein volgen, vaart minderen. Tot draf. Neerkijken op die versleten mannen en vrouwen naast hun krakkemikkige fietsen voor de gesloten bomen, me afwenden van die lamlendig levendige scholieren die aan elkaar kleven, subtiel balanceren omdat ze te beroerd zijn om af te stappen.

Ik zag haar staan, daar op het pad dat het grasland doorsneed. Naast dat enorme paard. Ze wachtte. Ze deed geen stap naar voren. Er was een flits van wapperende haren, geen klap en geen oneffenheid in de gang van mijn rijtuig. Alles was oké tot ik twee, drie seconden later de

opengesperde ogen en de verwrongen mond van mijn collega voorbij zag flitsen.

Ik dender voort. Mijn spoor is een dolk in het hart van de stad, mijn trein is een projectiel dat inslaat in de borst van dit stille oord en het aan de rugzijde weer verlaat.

De deur van mijn stuurcabine gaat open. Meeuwisse achter mij. Een beetje een ouwehoer, maar dat maakt hem op gezette tijden tot een super-conducteur.

‘Jezus, jullie hebben het toch wel gedaan hé?’, zegt hij.

Ik voer de snelheid op tot honderd, honderdtien en vraag me af of ik moet antwoorden.

‘Wel een gekke dag ervoor’, peinst hij voor zich uit

Ik antwoord niet, hij raakt mijn ziel.

‘Ik heb ook eens zoiets gehad. Jaren geleden. Maar het was een andere dag, een andere situatie’, zegt hij als ik voor mij uit blijf kijken. De baan die voor me ligt, die voor mij geplaveid is, de kromming ervan in de verte die de koeien verplaatst naar de rails.

‘Het was de moeite waard’, zeg ik na een minuut van zwijgen. De bocht ligt al achter ons, de koeien zijn als zwart-witte flarden papier aan ons voorbij gevlogen.

‘Ik veroordeel niemand’, zegt Meeuwisse nu opgewekt. ‘Ik heb je nog een duwtje in de rug gegeven.’

Ik hoor hem achter me vertrekken, de smalle deur slaat met een klap dicht. Ik gooi er nog een schepje boven op. Ik kan niet anders. Het is een wilde vlucht voor wat er gebeurde. Mijn trein rijdt niet eens meer in galop, maar zoeft, jakkert, raast door de wereld, schiet bonkend

over de wissels, is een ratelend machinegeweer op het viaduct. Dan snel ik de vervallen buitenwijk van de stad binnen en volg toch weer het sein. Vaart minderen. Verdomd, het is nog geen vier uur geleden dat zij en ik het in deze godvergeten negorij deden. Hooguit een halve kilometer van hier, want de gesperde bek van het Centraal Station rijst al op voor me, de grauwe overkapping verslindt mij en mijn voertuig. Straks nog één keer heen en weer.

Zij wist te handelen. Ze besloot meteen waar we naar toe konden. De portier van de duiventil keek niet op. Een man en vrouw in het uniform van de spoorwegen, hij had meer gezien in zijn leven onder dit trouweloze dak.

Veertig euro voor een uur. Een kale kamer, een versleten wasbak, een stokoud bed. Maar wel verse lakens. Maanden had ik hier op gewacht, nu aarzelde de lust. Dat paard, het meisje met de wapperende haren dat naast dat kolossale beest stond.

Ik keek langs haar heen naar buiten. De regen trok druipsporen tegen het raam. Het grachtenhuis aan de overkant glom grijs en somber. Ik stapte op haar toe.

‘Goed dan’, mompelde ik in haar natte krullen.

Ik boog een klein stukje voorover, ging een paar decimeter door mijn knieën, mijn rechterarm in de holte van háár knieën. Ze legde haar linkerarm om mijn nek. Een zwaai, mijn rug recht, drie stappen naar het bed. Ze was iets zwaarder dan ik had gedacht. De klap waarmee ze op het bed belandde was wat te stevig.

‘Eindelijk’, zuchtte ze.

Toen deden we het. Vier uur geleden deden we het

Vier maanden en negen dagen geleden, zag ik haar voor het eerst. Een donderdagmiddag. Het was schitterend weer. De zonnestralen boorden zich door het smerige glazen dak van het Centraal Station heen en projecteerden bleke lichtvlekken op de grijze betonvloer. Ik liet mijn trein uitrollen op perron 8a. Ik opende de deur van de cabine en sprong op de vette betontegels. Ik zag tevreden toe hoe de wachtende reizigers de uitstappers beleefd lieten voorgaan. Links van mij denderde de intercity naar Den Haag langs perron 9a naar binnen. Het gevaarte remde met jankende piepen af en kwam tot stilstand. Op drie, vier meter afstand openden de deuren zich met een ploffende zucht.

Toen sprong zij naar buiten. Ze lachte naar me en riep: ‘Ha chef, alles onder controle?’

Ik knikte stom. Het was een stuk. Krullende donkere haren, een rode mond en lange benen. Ik had haar nooit eerder gezien, ze moest nieuw zijn. Een leerlinge misschien. Haar uniform zag er kersvers uit.

‘Conducteur, deze gaat toch door naar Den Bosch?’, vroeg een oude man met een hoofdknik naar de geopende deur achter me.

‘Ja meneer, iedere dag weer.’ Een automatisme, dat antwoord, te gebruiken in situaties als deze. Zelfs ervaren treinreizigers herkennen geen verschil tussen machinist en conducteur.

Zij van de overkant kwam een paar passen naar me toe en gaf me een knipoog. ‘Mijn chef hangt aan bakboord.’

Ze wees schuin naar voren. Tien meter verder hing Albeda half uit het raam van zijn stuurhut. Een oude vriend, ik kende hem van de

opleiding. Standplaats Maastricht. Af en toe kwamen we elkaar tegen. Eén of twee keer per maand. Het vaakst in Nijmegen, Amsterdam CS en Den Bosch. Heel soms was er een paar minuten voor een snelle kop koffie samen.

De wijzer van de stationsklok sloop naar 13 uur 41 en zij keek mij aan. Prachtige groene ogen.

‘Ze heeft jouw fluit niet nodig, ze heeft er zelf één’, riep Albeda toen hij zijn conductrice en mij in het oog kreeg.

‘Een seksistische lul, maar wel aardig’, zei ze tegen mij. Ze keek twee keer beide kanten uit, stapte terug naar haar trein en blies op haar fluit. Het was een schrille kreet die als een nachtzwaluw voorbij joeg.

Albeda sloeg zijn raampje met een klap dicht. Ze sprong in de deuropening. Ik zag dat ze in één handomdraai alle deuren tegelijk sloot. Alleen de hare bleef openstaan.

‘Toen Albeda het gevaarte in beweging bracht en zij langzaam van me weggleed voelde ik me veilig:

‘Tot volgende keer, collega!’ , riep ik haar toe

‘Vast en zeker. ’ Ze schreeuwde om boven het loeien van haar vertrekkende voertuig uit te komen.

Ik keek haar na. Ze hield haar deur geopend tot de trein door de bocht buiten het station niet meer te zien was. Vlak daarvoor wuifde ze even naar me, haar arm wapperde als een krachteloos lint naar buiten.

Gevaarlijk, ze moest nog veel leren.

Het fluitsignaal van Meeuwisse doorkliefde mijn beginnende overpeinzing. Ik stapte de cabine in, hoorde zijn ‘ja’ in de intercom en zette mijn voertuig in beweging Een paar minuten later raasde ik door het drassige land van vlakke weilanden. Ze hadden bijna de kleur van

haar ogen. Ik voelde me goed en joeg een zinloos geluidssignaal de lege wereld in. Een groot zwart paard sprintte weg van de trein.

Tien dagen later. Zaterdagochtend, zo tegen elf uur. Mijn sprinter vol met leuterende vrouwen. Vast en zeker op weg naar een happening van een of ander ouwewijvenblad. Een goed excuus voor Meeuwisse om geen kaartcontrole te lopen.

Zes keer heen en terug van Alkmaar naar het CS. Een waardeloze dienst, maar ik probeer er wat van te maken. Razendsnel optrekken, stotend remmen, abrupt tot stilstand komen. Het kleine plezier: een doffe bons vlak achter mijn cabinedeur, een vent die drie keer ‘Godverdomme’ roept als ik bij Zaandam binnen drie seconden mijn snelheid terugbreng van zestig kilometer tot bijna nul.

Al vóór de overkapping van het CS voelde ik een vreemde bal in mijn onderlijf. Alsof er een ballon werd opgepompt die ieder moment uiteen kon knappen en de inhoud van mijn maag en darmen door de cabine zou slingeren. Smerige stinkende kledders, glanzende bruine reuzenslakken tegen de muren en het raam.

Deze keer liet ik het ding soepel uitrijden. Langzaam de vaart eruit halen, nauwelijks remmen en dan op perron 7 de trein stil laten staan zo zacht als een vogelveertje dat in een plas water landt. Ik hoorde de luide zuchten bij het openen van de deuren. Ik sprong vanuit mijn cabine op het perron. Grauw licht, stank van pis en oud bier, proppen papier van eerder opgevreten snacks en patat, kleurige zwerfkeien van lege verkreukelde chipszakken.

Mijn sprinter braakte zijn passagiers uit. Meeuwisse keek vanaf een

meter of dertig toe. Plots maakte hij een gebaar, een knik met zijn hoofd naar opzij, zijn duim naar links. Daar, op perron 8 stond de intercity naar Haarlem. De kop van Albeda grijnsde uit het cabineraampje. De vingertoppen van zijn linkerhand zwaaiden een groet net boven de rand van het venster. De bal in mijn maag groeide, verhardde mijn buik als bij een galaanval. Verdomd, ik draaide een halve pirouette en zag haar. Op het zelfde ogenblik zag zij mij. Haar ogen seinden veilig. Ze kwam lachend op me toe.

‘Ha collega, ben je er ook weer?’

Een tikje op mijn schouder. Haar gezicht op nog geen veertig centimeter van het mijne. Een zoete oase in de stinkende stenen woestijn rondom ons, de geur van verse bloemen.

‘Ja, ik ben er ook weer.’

Iets anders schoot me niet te binnen.

‘Hoe heet je?’ Een seconde keek ze opzij naar haar intercity.

‘Alex. En jij?’

‘Laura...’

Ze keek weer opzij. Het perron aan haar kant was leeg. Een lange man stond in de deuropening achter haar. Hij keek met een demonstratief gebaar op zijn horloge. Ik zag haar vertrektijd en de klok. Nog twintig seconden en ze zou een minuut te laat zijn.

Onze ogen raakten elkaar één moment. De bal in mijn buik verpulverde in minder dan een tel. Godverdomme, wat een wijf.

‘Ik moet gaan.’, zei ze en ze draaide zich om.

‘Je bent leuk’, riep ik haar na.

Ze blies op de fluit, zwaaide naar haar machinist, en sprong op de laagste trede van de deuropening. Ik keek toe hoe de intercity

centimeter voor centimeter vooruitschoof en dan steeds sneller vaart maakte. Ze bleef in de deuropening staan, zwaaide naar me en toen, van zeker vijftientig meter schreeuwde ze: 'Jij bent ook leuk' Meteen daarna sloot ze de deur. Haar kreet bleef nog minuten lang nagalmen onder die enorme grauwe overkapping.

Twee weken later kusten we elkaar in Utrecht. Een gewone technische storing, zoals we die elke twee maanden wel een keer hebben.

Vertraging, wachten, kwaai passagiers die Meeuwisse te lijf wilden, waar ze gelijk in hadden want het blijft een arrogante hufter. Ik piepte er tussen uit, liep de Mac Donald op Hoog Catherijne binnen. Tijd voor een Big Mac. Toen ik vijf minuten later weer naar buiten wilde stappen botste ik tegen haar op.

'Verdomd, Laura ...'

Ik haperde, wist niets te zeggen. Het ging allemaal zo snel dat de bal in mijn maag geen tijd had om zich te manifesteren.'

'Jezus, Alex.'

Haar groene ogen doorboorden de mijne en toen ging ze over tot handelen. Ze had een kwartier, zei ze. Ik nog twintig minuten. Ze duwde me zachtjes terug naar binnen. Langs de formicatafeltjes met enorme kartonnen bekers vol cola en frisdrank en tussen de veel te vette mannen vrouwen en kinderen door, trok ze mij mee naar de ruimte van de vrouwentoiletten, voelde aan de deuren. Ze waren alle vier bezet. Het derde haar maar even, dan drong ze me met mijn rug tegen de muur naast de spiegels. Ik hoorde iets plonzen in een van de toiletten, maar Laura en ik kusten elkaar. Een naar zweet stinkende oude vrouw kwam naar buiten. Ze schrok toen ze ons zag, waste niet

eens haar handen, vluchtte de kale ruimte uit.

Acht minuten duurde het, hooguit negen. Het liefdespel van onze tongen, als voorzichtige futen in het voorjaar op de sloten, plassen en weilanden waarlangs mijn intercity snelt. ‘Godverdomme, ik heb thuis een vent, maar ik val op je’, kreunde ze toen onze monden elkaar weer vrij lieten.

Nog één duizelende omhelzing en toen haastten we ons in looppas terug naar haar perron. Hand in hand, tussen de mensenmassa’s die andere richtingen uit wilden, andere treinen zochten, zich naar de bushaltes en de taxi’s spoedden.

Ik grijnsde van ver naar Albeda die voor zijn cabinedeur stond te wachten en demonstratief naar de stationsklok keek. Hij grijnsde boosaardig terug en stapte zijn stuurhut in. Het smalle deurtje sloot met een klap.

Laura keek om zich heen. Het perron was leeg. De trein leek zonder passagiers. Maar ze bracht de fluit naar haar lippen. De schrille kreet. Een sprong naar de deuropening, het ademen van de intercity die zich langzaam in beweging zette. ‘

Tot gauw’, riep ze.

In de weken daarna volgden nog meer ontmoetingen. Zij op Den Haag Centraal aan de andere kant van het perron op slag van vertrekken. Een snelle kus in Nijmegen. Nog slechts uitzwaaïen in Den Bosch, een volkomen onverwachte omhelzing in Amersfoort.

Op een zonnige dag wisselden we in Leiden razendsnel onze 06-nummers uit. Het was een meesterzet. Ik kon haar niet thuis bellen, want ze had een jaloerse vent. Maar als we vermoedden dat we bij